

Ця історія відбулася багато десятиліть тому на українській землі, за Темною горою у прадавньому Лісі, сповненому містичних загадок. А найбільшою його таємницею було Джерело Життя, приховане в самому Серці Лісу під Магічною Вербою.

Однієї зими, поки Ліс міцно спав і тільки Лісовик — Хранитель Лісу — був на його сторожі, крізь потаємний прохід у Темній Горі сюди прийшла людина. То був власник лісопильні. Він вимолвив для свого немовляти краплину із Джерела Життя, щоб урятувати донечку від неминучої смерті.

Пройшов деякий час, і він знов повернувся, але тепер вже із цілим військом, щоб загарбати все Джерело. Хранитель Магічного Лісу став на захист рідних місць. І почалася запекла битва... І не було в ній переможців... Загарбники всі загинули, але й Лісовик вичерпав майже всю силу.

«Ось що наші вороги заподіяли... Відтепер жодна людина не повинна і ногою ступити за Темну Гору. Ніколи і нізащо! Це закон!» — оголосив Лісовик, зібравши всіх мешканців Лісу.

Промайнуло багато часу від тієї битви, і Ліс зажив своїм звичним життям. Якось навесні промені вранішнього сонечка торкнулися обличчя Мавки — лісової красуні, яка спала на розлогій вербі. Саме Мавка — Душа Лісу, його Берегиня — завжди прокидалася першою від зимового сну та пробуджувала всіх до нового життя. Вона по-сміхнулась: «От і ще одна зима позаду. Як довго я спала! І бачила найсолодший з усіх снів... Проте жодний сон не зрівняється з нашим чудовим Лісом!»

Мавка спустилася з верби і пішла по землі. Там, куди ступала її нога, розтавав останній сніг і розквітали первоцвіти, а деякі з них залишалися на її сукні природним візерунком.

Берегиня струсила волоссям, і воно із блакитного перетворилося на смарагдово-зелене. Деревя, повторюючи її рухи, струшували гіллям, і віти вкривалися зеленим листям. Усе навкруги зеленішало.

«Нарешті весна!» — вигукувала Мавка.

З-під коріння верби випростався заспаний жабокиць Квусь, стрибнув до квітки, понюхав її та чхнув... Пелюстки так і посипалися! Мавка засміялась і звернулась до нього:

— Квусю! Настав час моєї улюбленої справи! Нумо пробуджувати Ліс від сну!

Той щось промуркотів, а лісова красуня жваво побігла до скелі. Приклала руку — і згори зірвався потік води. Квуся всього обдало бризками, а Мавка лише весело розсміялась. Вона крокувала Лісом, а жабокиць чимчикував за нею.

На річці тріщали і ламалися криги, стрімко бігла звільнена вода. Із глибини вигулькнув Водяник і зі страшним шумом плюхнувся на велику крижину.

